

ת"פ 36869/04/12 - מדינת ישראל נגד אריאל מימון

30 מרץ 2014

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 36869-04-12 מדינת ישראל נ' מימון
36900-04-12

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אריאל מימון

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם וב"כ עו"ד דגנית משעלי

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אימים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום עו"ד אילן שפירא (**להלן: "המתלונן"**) שימש במועד הרלוונטי לכתב האישום ככונס נכסים מטעם עיריית ראשל"צ בתביעה בגין חוב ארנונה כנגד הגב' דליה בן שושן (**להלן: "דליה"**), הבעלים הרשום של דירה ברח' האם 9 בראשון לציון (**להלן: "הדירה"**).

הנאשם היה המחזיק בפועל בדירה.

בתאריך 25.3.12 בסמוך לשעה 15:00 התקשר הנאשם למתלונן, לאחר שהוברר לו כי המתלונן משמש ככונס נכסים על הדירה.

בנסיבות הללו איים הנאשם על המתלונן באומרו לו כי אף אחד לא ימכור את הדירה וכי מחר יגיע למשרדו עם אקדח ויסיים את חייו.

בנוסף אמר הנאשם למתלונן: "אני אסיים לך את החיים וגם לשתי כונסות הנכסים ולדליה בן שושן".

בישיבת המענה כפר הנאשם באמצעות באת כוחו במיחוס לו. הנאשם אישר אמנם קיומה של שיחת הטלפון הנטענת

בינו לבין המתלונן, אך הכחיש מכל וכל השמעת איומים.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו המתלונן והשוטרים רס"מ יואל רוזנברג ורס"ר ציון רצבי.

לתיק בית המשפט הוגשו המוצגים הבאים:

- מזכר מאת השוטר רוזנברג מיום 27.3.12, שעניינו שיחה של השוטר עם דליה, במהלכה מסרה דליה כי הנאשם לא יצר עימה קשר ולא איים עליה. לדבריה שמעה דרך עורכת הדין שלה כי הנאשם איים על עוה"ד מטעם עיריית ראשל"צ - ת/1.
- מזכר מאת השוטר רוזנברג מיום 27.3.12, שעניינו שיחה עם המתווכ אורן אלוש, במהלכה מסר לו המתווכ כי מסר לנאשם את הטלפון הנייד של המתלונן - ת/2.
- מזכר מאת השוטר רוזנברג מיום 27.3.12, שעניינו שיחה עם עו"ד שמרוני קנר, במהלכה מסרה לו כי המתלונן סיפר לה שהנאשם איים - ת/3.
- מזכר מאת השוטר רוזנברג מיום 27.3.12, שעניינו שיחה עם עו"ד סיגל גנות, במהלכה מסרה לו כי המתלונן סיפר לה כי הנאשם איים עליו בטלפון - ת/4.
- מזכר מאת השוטר רוזנברג מיום 12.4.12, שעניינו מזכר הבהרות - ת/5.
- אמרת נאשם מיום 25.3.12 - ת/6.

עדות המתלונן

בעדותו בבית המשפט מסר המתלונן, כי במועד הרלוונטי לאישום עבד יחד עם עו"ד שמרוני והשניים ייצגו את עיריית ראשל"צ בתביעות ארנונה כנגד חייבים.

במסגרת זו הגיש בשנת 2011, יחד עם עו"ד שמרוני, תביעה נגד דליה בגין חוב ארנונה שהצטבר בדירה.

לאחר שהתקיים דיון בענין, הוחלט ע"י בית המשפט, בנובמבר 2011, כי עורכת הדין שמרוני, מטעם העירייה, ועורכת הדין גנות, שייצגה את דליה, ימונו ככונסות נכסים לדירה, במטרה לממשה ולגבות מכספי המימוש את חוב הארנונה.

המתלונן הבהיר כי בניגוד לנטען בכתב האישום, הוא לא מונה מעולם ככונס לדירה, אלא שימש כפרויקטור בתיק הכינוס וככזה, בין היתר, היה אחראי לקשר בין המשרדים הנוגעים בדבר בענין זה.

לדבריו, מכתב ההגנה שהגישה דליה לבית המשפט, עלה כי הנאשם הוא המחזיק והמתגורר בפועל בנכס. בנסיבות הללו הוגשה גם נגד הנאשם תביעה, התקבל פסק דין בהעדר הגנה, ובהמשך אף הוצא כנגדו צו פינוי מהדירה.

לדברי המתלונן, במהלך חודש מרץ 2012 הובא לידיעתה של עוה"ד שמרוני, כי הדירה הועמדה למכירה באתר האינטרנט יד 2.

עוה"ד שמרוני העבירה את המידע למתלונן, שאיתר את המודעה ופנה טלפונית, ביום 25.3.12, למתווך שהציע את הדירה למכירה. בשיחה ביניהם הודיע המתלונן למתווך כי הדירה נמצאת תחת צו כינוס, ומשכך לא ניתן למכור אותה שלא באמצעות הכונסות.

להערכתו, רבע שעה, לכל היותר, לאחר סיום השיחה עם המתווך, התקשר אליו הנאשם ולאחר שהציג את עצמו אמר: "אני אריאל מימון, אני מודיע לך שלא תמכור את הדירה, אני אבוא מחר למשרד שלך עם אקדח ואסיים לך את החיים". בתגובה השיב לו המתלונן: "אל תאיים ואל תעשה שטויות, תחזור בך מהדברים שלך". הנאשם ענה לו: "לא רק אותך, גם את כונסות הנכסים אני אחסל וגם את דליה בן שושן, אני לא מפחד מהמטרה. אני ישבתי כבר בכלא, אני לא מפחד מכלום". המתלונן שב וביקש מהנאשם לחזור בו מדבריו והוא סירב והמשיך לאיים.

בשלב זה ניתק המתלונן את השיחה, והורה לפקידה שלו ללכת הביתה ולא לבוא גם ביום שלמחרת למשרד. לאחר מכן, התקשר לכונסות הנכסים והזהיר גם אותן. כמו כן, ביקש מעוה"ד גנות שתזהיר את דליה שעלול לקרות משהו. לבסוף, נסע לתחנת המשטרה והגיש תלונה.

המתלונן ציין, כי עוסק מזה כ-13 שנים בעריכת דין בתחום הגביה וזו הפעם הראשונה בה נחשף לאיומים כה ברוטליים וישירים, הרגיש מאויים וחשש לחייו. המתלונן הוסיף כי מחמת חששו מהנאשם ואיומיו, במשך חודשיים ימים לאחר מכן היה לוקח ומחזיר את ילדיו לבית הספר וממנו.

העד עומת עם גרסת הנאשם, לפיה הוא לא איים על המתלונן אלא אך ורק ביקש להיפגש עימו במשרדו, ודחה אותה מכל וכל באומרו: "שקר וכזב. זה בן אדם בריון ללא מעצורים.....".

בחקירתו הנגדית, אל מול השאלות שהוטחו בו, עמד המתלונן איתן על גרסתו כי הנאשם איים עליו כמתואר על ידו.

המתלונן עומת עם טענות מטענות שונות שהעלה הנאשם בנוגע למצבה המשפטי של הדירה ולזכויות שהיו לנאשם בקשר אליה, בניסיון להציגו כמי שהתרשל במילוי תפקידו מבחינה מקצועית. בענין זה סיפק תשובות שונות, חלקן לאחר שענין במסמכי תיק הכינוס.

אומר עתה ומיד כי לצורך הכרעה בשאלה שבמחלוקת בתיק זה, אין לי כל צורך ואינני נדרשת להכריע בענין זה, מה גם שאין בידי כל כלי לעשות כן.

מכל מקום לכשעב ועומת בחקירתו הנגדית עם כל אותן טענות, השיב בסופו של דבר: "עם כל הכבוד, גם אם יש לו זכויות בדירה ובאמת יש לו זכויות בדירה, עדיין לאיים ברצח ולעשות את כל מה שהוא עשה זה לא קשור..... גם אם הוא חושב שהוא צודק זה לא נותן לו לגיטימציה לאיים" (פרוטו' עמ' 9 שו' 15-19).

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי לו הדירה היתה נמכרת בסופו של יום במסגרת הכינוס, היה זכאי לקבל שכר בעבור עבודתו.

עדות השוטר רס"מ רוזנברג

בעדותו בבית המשפט מסר השוטר כי ערך פעולות חקירתיות בנוגע לתיק זה, כפי שהן באות לידי ביטוי במזכרים ת/1-5.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי בשיחותיו עם דליה ועם כונסות הנכסים, המתועדות באותם המזכרים, מסרו לו כולן כאחת כי הנאשם לא פנה אליהן ולא איים עליהן, וכי שמעו על דבר האיום רק מפי המתלונן.

ב"כ הנאשם התנגדה מלכתחילה להגשת המזכרים באשר מתוכנם עלה כי מדובר בעדויות שמיעה. בנסיבות הללו התקבלו המזכרים כראיה לעצם קיומן של השיחות המתועדות בהן וטיבן, קרי לעצם העובדה שהכונסות סיפרו לשוטר כי המתלונן התקשר אליהן וסיפר להם על האיומים ומבלי שמהווים הם ראיה לאמיתות תוכנו של המידע שמסרו.

עדות השוטר רס"ר ציון רצבי

בעדותו בבית המשפט אישר השוטר רצבי כי גבה את אמרת הנאשם (ת/1), זאת לאחר שהזהירו והודיע לו על זכויותיו. הנאשם הבין, מסר את גרסתו מרצונו הטוב והחופשי וחתם עליה.

בחקירתו הנגדית, הוטחו בעד שאלות המבקרות את אופן ניהול החקירה, מהן עולה במשתמע, שלא לומר במפורש, האשמה, שלא מוצו כל כיווני החקירה ולא נעשה מאמץ ממשי לבחון את גרסת הנאשם בעיקר בכל הנוגע לזכויותיו בדירה, מכיוון שהמתלונן הוא עו"ד.

העד מסר בתגובה, שתפקיד המשטרה הוא לחקור אם בוצעה עבירת איומים אם לאו, ואין היא אמונה על בדיקת נושא זכויותיו של הנאשם בדירה והסכסוך האזרחי בין הצדדים.

השוטר הוסיף כי בכל מקרה הטיפול שלו בתיק התמצה בחקירת החשוד, עת שימש כחוקר תורן במסגרת משמרת לילה. לא הוא היה מי שהופקד על הטיפול בתיק ולא היה זה מתפקידו לתת הנחיות לביצוע פעולות חקירה כאלה ואחרות בתיק.

השוטר עומת עם העובדה כי לא ביצע כל פעולת חקירה על מנת לאמת שאכן התקיימה שיחת הטלפון, כפי זו לה טוען המתלונן, והשיב כי הנאשם אישר בחקירתו כי שוחח עם המתלונן בנושא הדירה. בשום שלב לא עלתה מצד הנאשם טענה כי לא הייתה שיחה כזו, הנאשם חלק אך ורק על חילופי הדברים באותה שיחה, בכל הנוגע להשמעת איומים מצידו.

בנסיבות הללו לא היה כל צורך לבצע פעולות חקירה להוכחת העובדה כי אכן התקיימה שיחה בין הנאשם למתלונן.

פרשת ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד.

לתיק בית המשפט הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים:

- החלטת רשמת ההוצאה לפועל בבת ים מיום 24.3.12, שעניינה צו פינוי שהוצא כנגד הנאשם - **נ/1**.

- דו"ח המעצר של הנאשם מיום 25.3.12 - **נ/2**.

עדות הנאשם

את עדותו בבית המשפט פתח הנאשם באמירה, כי הוא מנסה להוכיח את חפותו מול אדם, שהייתה לו מטרה אחת ויחידה - למכור את הנכס שלו בכל מחיר, ולקבל 8% משווי המכירה. עוד הוסיף, כי מעולם לא ראה את המתלונן, לא ידע ולא יודע איפה המשרד שלו וכי ככלל המתלונן מעליל עליו עלילה במסגרתה בודה כנגדו שקרים.

אשר לאירוע נשוא כתב האישום, בבית המשפט מסר הנאשם את גרסתו למאורעות. לדבריו, באותו היום התקשר אליו המתווך וידע אותו על כך שהמתלונן פנה אליו והודיע לו שלא ניתן למכור את הדירה עקב צו הכינוס. בנסיבות הללו ביקש את פרטי המתלונן מהמתווך ולאחר שנמסרו לו שמו ומספר הטלפון שלו התקשר אליו, הציג את עצמו וביקש לדעת מדוע ובאיזה זכות אמר המתלונן למתווך שלא ניתן למכור את הדירה שנמצאת בבעלותו. המתלונן השיב לו שהם כונסי נכסים ושהדירה תימכר בכינוס. בתגובה, ציין הנאשם בפני המתלונן כי הנכס שייך לו והפנה אותו לעובדה כי קיימת הערת אזהרה על שמו. כמו כן, ביקש הנאשם להגיע למשרדו של המתלונן כדי לנסות להגיע להסדר, אך נתקל בסירוב חד משמעי. לבסוף, הטיח במתלונן: "מה אתה רוצה להרוג אותי? הבית שעבדתי בשבילו כל החיים אתה רוצה לקחת אותו???" אלא שהמתלונן ענה בנחרצות: "אין לך מה להגיע". לטענת הנאשם, בנקודה הזו השיחה בין השניים הסתיימה. הנאשם טען בנחרצות, כי לא הושמעו במהלך השיחה דברים שהיה בהם ולו שמץ של איום מפורש או משתמע.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם, שהוא זה שהתגורר הלכה למעשה בדירה, ואישר כי ידע על קיומו של חוב ארנונה שהצטבר - מה שהוביל לתביעה ולמינוי כונס נכסים לדירה. הנאשם הסביר שאומנם דליה היא שהייתה רשומה כבעלת הדירה אך הדירה בבעלותו, נקנתה מכספו שלו, כשבמעמד הרכישה חתמו השניים על יפוי כוח בלתי חוזר, המאפשר לו לעשות בדירה כל דיספוזיציה מבלי להזדקק להסכמתה של דליה.

בנוסף אישר הנאשם בחקירתו הנגדית, כי ידע על קיומו של צו הכינוס כחודשיים שלושה טרם האירוע נשוא כתב האישום, וכי הוא היה זה שפרסם את הדירה בכוונה למוכרה.

במהלך חקירתו הנגדית לכשעומת עם גרסת המתלונן, המשיך וכפר במיוחס לו. הנאשם ציין שהשיחה בינו לבין המתלונן

לא היתה נעימה - אבל הכחיש מכל וכל השמעת איומים. יתרה מכך, ציין והדגיש שהוא מזועזע למשמע גרסתו של המתלונן.

הנאשם חזר על התיזה שלו, לפיה בצע כסף טהור הוא שהניע את המתלונן לטפול עליו אשמת שווא.

דין והכרעה

שתי גרסאות עיקריות נשמעו בפניי לגבי השתלשלות האירועים, גרסת המתלונן אל מול גרסתו המכחישה של הנאשם. משכך תיק זה עתיד להיות מוכרע בעיקר על פי מידת האמון שייתן בית המשפט לאחת מן הגרסאות.

לאחר ששמעתי עדויות העדים, שקלתי מהימנותם על פי דבריהם, התרשמתי מהם עת העידו על דוכן העדים ולאחר שעיינתי בראיות הנוספות שהוגשו לתיק בית המשפט, מצאתי להעדיף באופן ברור את גרסת עד התביעה - המתלונן, על גרסת הנאשם, בכל הנוגע לתיאור העובדתי של האירוע.

מגרסתו החד-משמעית של הנאשם עולה כי הודה בקיומה של שיחת טלפון בינו לבין המתלונן, שנסובה על דברי המתלונן למתווך, עת הודיע לו כי לא יוכל להציע הדירה למכירה, שכן תלוי ועומד כנגדה צו כינוס.

עוד לא חלק הנאשם על העובדה, כי במהלך השיחה הביע את מורת רוחו מהתנהלות המתלונן ומהזכות שלקח לעצמו להתערב במכירת הדירה שבבעלותו ובחזקתו. וכפי שהתבטא הנאשם בעצמו בחקירתו במשטרה: "באיזה רשות אתה אומר את זה, על סמך מה אתה אומר לו שהוא לא ימכור את הבית" (ת/1 שו' 8-9).

תוכנם של חילופי הדברים (בחלקם) בין הנאשם למתלונן, הם בלבד השנויים במחלוקת.

ראשית לכל אציין, כי מצאתי לדחות את טענת ההגנה לפיה למתלונן שהעיד בפניי היה מניע לשקר ולהעליל עלילה על הנאשם, תוך שהוא רוקם קנוניה, בודה סיפור, מגיש תלונה כוזבת במשטרה, וחמור מכך, מעיד עדות שקר בבית המשפט.

סיפור שלגרסת הנאשם, נרקם וגובש מתוך תאוות בצע גרידא ורצון נחרץ ובלתי מתפשר להביא למכירת הדירה בהליך הכינוס, על מנת לזכות בשכר הטרחה המגיע לו עבור חלקו בטיפול בהליך המשפטי.

עד התביעה שהעיד בפניי עשה עלי רושם מהימן והטענה כי מדובר בעלילה שבאה במטרה לסלול את הדרך להשלמת ההליך המשפטי כדי לזכות בשכר טרחה, אין בה ממש והיא אינה אלא טענה בעלמא.

המתלונן מסר, לטעמי, עדות סדורה, עניינית, קצרה, עקבית ומהימנה ותיאר את השתלשלות האירועים בפירוט.

לא מצאתי כי למתלונן היה מניע אישי כלשהו נגד הנאשם, בהעדר כל הכרות קודמת ביניהם. הנאשם עצמו אישר בבית המשפט כי: "אין לו משהו אישי נגדי, היתה לו מטרה אחת ברורה למכור את הנכס ולקחת 8% מהמכירה" (פרוטו' עמ' 6).

ראיתי את המתלונן על דוכן העדים והתרשמתי ממנו באופן בלתי אמצעי. לטעמי, אין זה סביר כי אדם העוסק בעריכת דין מזה 13 שנה ומתמחה בתחום הגביה, שהינו תחום קשה וטעון מעצם טיבו, יעליל שקרים על חייב, המשוחח עימו בטלפון לראשונה ומבקש להפגש עמו ולהסדיר את החוב. זאת אך ורק כדי לזכות בסופו של יום בשכר טרחתו שעתיד לצמוח ממכירת הדירה בכינוס.

המתלונן הינו אדם נורמטיבי, אשר במסגרת תפקידו כעורך דין אמון על קיום החוק ומודע היטב למשמעות הפרתו. ככזה לא סביר כי יעמוד בתוקף מאחורי תלונה שקרית, יעיד עדות שקר בבית המשפט ויסכן את עתידו המקצועי, והכל על מנת לזכות בשכר טרחה כלשהו באחד ממאות התיקים בהם הוא מטפל כדבר שבשגרה.

אוסף ואומר כי לטענת הנאשם בענין זה לא הובאה שמץ ראיה, והיא נותרה בגדר השערה בעלמא.

בשום שלב לא ביקשה ההגנה לחשוף את גיליון רישום התלונות שהגיש המתלונן במשטרה לאורך השנים, על מנת לנסות ולבסס דפוס הפעולה לו טענה בסיכומיה.

הנאשם ניסה אמנם להשחיר פניו של המתלונן וסיפר כי גם העיריה וגם כונסות הנכסים הפסיקו לעבוד עם המתלונן לאחר אירוע זה לאור התנהלותו הבעייתית.

דא עקא שההגנה לא טרחה לזמן עדי הגנה כלשהם על מנת לבסס הטענה.

יתר על כן המתלונן לא עומת כלל עם טענה זו במהלך חקירתו הנגדית.

מודעת לעובדה כי טענת הנאשם בענין זה לא בוססה ולא הובאה לה שמץ ראיה, טענה ההגנה בסיכומיה באופן כללי: "חדשות לבקרים יש תלונות על כונסי נכסים בדיוק מהסיבה הזאת. הם מגישים תלונה על איומים ומוכרים את הדירה בשקט".

כשלעצמי סבורני כי מוטב היה שטענה כאמור לא תטען ובטח לא על ידי מי שנמנות על ציבור עורכי הדין. הכפשת ציבור עוסקים שלם, בהבל פה, והצגתם באור שלילי כרודפי בצע אשר לצורך פרנסתם מעלילים עלילות, מגישים תלונות שווא במשטרה ומעידים עדות שקר, הוא מעשה שלא ייעשה.

זאת ועוד, לטענת הנאשם, למתלונן עתיד היה לצמוח ממכירת הדירה רווח של 8% משווי הדירה. הנאשם העריך את שווי דירתו בלמעלה מ-2.5 מיליון ₪, וזאת על מנת להצביע על האינטרס המובהק שהיה למתלונן, לדידו, להפלילו כדי להשלים הליך הכינוס. הנאשם טען כי יודע זאת כיוון שבירר עם עורכי דינו מהו השכר המשולם לכונסי נכסים.

בהקשר זה אומר ראשית, כי המתלונן מעולם לא מונה ככונס לדירה.

שנית, המתלונן אישר אמנם כי אמור היה לקבל שכר טרחה עבור חלקו בטיפול בתיק, אך לא עומת בשום שלב

בחקירתו הנגדית עם אותם סכומים משמעותיים עליהם הצביע הנאשם.

שלישית, הנאשם בחר להתעלם מהעובדה כי בתיק טיפלו 2 עורכות דין נוספות, שמונו ככונסות ע"י בית המשפט, כך שבכל מקרה, וככל שאכן מדובר בנתונים נכונים מבחינה עובדתית, אותם 8% היו עתידיים להתחלק לכל הפחות בין שלושת עורכי הדין.

ב"כ הנאשם מיקדה חקירתה הנגדית את המתלונן בשאלות הנוגעות לדירה, מצבה הקנייני, הזכויות בה והליך הכינוס.

זאת ועוד, מטבע הדברים, המתלונן שעוסק כדבר שבשגרה בתחום זה, אינו יכול לזכור את פרטי פרטיו של כל תיק ותיק בו טיפל בעבר. בנסיבות הללו אך טבעי הדבר שהעד התקשה לספק תשובות מיידיות ומדוייקות לשאלות שנשאל בענין זה, וביקש מפעם לפעם לעיין במסמכי התיק לצורך מתן תשובה.

זאת ועוד, מטבע הדברים, המתלונן שעוסק כדבר שבשגרה בתחום זה, אינו יכול לזכור את פרטי פרטיו של כל תיק ותיק בו טיפל בעבר. בנסיבות הללו אך טבעי הדבר שהעד התקשה לספק תשובות מיידיות ומדוייקות לשאלות שנשאל בענין זה, וביקש מפעם לפעם לעיין במסמכי התיק לצורך מתן תשובה.

זאת ועוד, גם אם סבורה ההגנה כי הטיפול המשפטי המקצועי של המתלונן היה רשלני ו/או לקה בפגמים כאלה ואחרים, שלא הוכחו בפניי, אין לעניין זה כל השלכה לשאלה אם הושמעו כלפיו איזמים אם לאו.

נפוך הוא, דומה כי טענה זו, יותר משהיא מסייעת לנאשם בהגנתו, יש בה כדי לפגוע בה. ככל שסבר הנאשם כי המתלונן פעל שלא כדין בעניינו וגרם לו עוול, היה לו מניע ברור ותמריץ משמעותי לאיים עליו כנטען.

בין כך ובין כך, לא היה בחקירה הנגדית בענין זה, כדי לערער את מהימנותו של המתלונן.

אוסף ואומר כי התנהגותו של המתלונן, לאחר סיום שיחת הטלפון בינו לבין הנאשם, יש בה כדי לתמוך בגרסתו באשר לאיזמים שהושמעו כלפיו ולחזקה. לגרסת המתלונן, שלא נסתרה, מיד בסיום השיחה הורה לפקידה שלו ללכת הביתה ולא להגיע למשרד גם למחרת. כן התקשר באופן מידי לכונסות הנכסים, הודיע להן על כך שאינם, ביקש מעוה"ד גנות להזהיר גם את דליה ומיד לאחר מכן ניגש למשטרה להתלונן.

הפעולות המיידיות שנקט המתלונן מלמדות על הבהלה שאחזה בו וככל הנראה לא בכדי.

התנהלותו זו של המתלונן יש בה בנוסף כדי לשמוט את הקרקע מתחת טענת ההגנה, לפיה התלונה הוגשה מתוך תאוות בצע ורצון להפיק רווח כלכלי, שהרי המתלונן סגר את משרדו מייד באותו היום וביום שלמחרת, באופן שמן הסתם גרם לו חסרון כיס.

מי שתאוות בצע לנגד עיניו ובודה תלונה שאין לה כל בסיס, הרי אך סביר שימשיך להתנהל כבשגרה, ימשיך לעבוד, להפעיל את משרדו ולהעסיק את מזכירתו.

בנוסף תיאר המתלונן כי במשך חודשיים לאחר אותה שיחה, דאג ללוות את ילדיו לבית הספר וחזרה ממנו בשל חששו מהאיזמים שהושמעו כלפיו. דבריו אלו של המתלונן לא נסתרו, והוא אף לא נשאל עליהם כלל ועיקר בחקירתו הנגדית.

לפיכך, תיאורו זה בא בגדר עובדה שההגנה לא ערערה עליה, לא סתרה אותה ולא חלקה עליה.

דומה כי גם בכך יש כדי לתמוך ולחזק גרסת המתלונן. לא סביר בעיני כי אדם מן היישוב יטריח עצמו טרחה כה רבה במהלך חודשים, ויתנהל באופן שפוגע בסדר יומו ובשגרת עבודתו, ללא כל סיבה.

סיכומו של דבר, התרשמתי כי המתלונן מסר בבית המשפט גרסת אמת, ומצאתי ליתן בעדותו אמון מלא ולקבוע על בסיסה ממצאי עובדה.

אל מול עדותו האמינה והאותנטית של המתלונן, עומדת עדותו המתחמקת והלא אמינה של הנאשם, אשר לא עוררה בי אמון כלל ועיקר.

גרסת הנאשם בנוגע למלל שהוחלף בינו לבין המתלונן באותה שיחת טלפון והכחשתו את השמעת האיומים מצידו לא עוררו בי כל אמון.

סבורני, כי גרסתו המתממת של הנאשם בענין זה וניסיונו הברור לשוות לשיחה נופך של שיחה עניינית שמטרתה ליישב את ההדורים, תוך ניסיון להצטייר כקורבן, פגמו ביכולתו של בית המשפט לתת אמון בגרסתו.

הנאשם ניצב אמנם נחוש ובוטח על דוכן העדים, הרצה דבריו בשטף, ציין פעם אחר פעם כי מדובר בעלילה שנרקמה כנגדו, וחזר וטען כי מעולם לא נקט באלימות מילולית כלפי המתלונן.

אלא שלא התרשמתי מכנותו של הנאשם, לא מגילוי ליבו וגם לא מהדמות הקורבנית שביקש להציג מעל דוכן העדים.

הנאשם נחזה כמי שבמועד הרלוונטי לאירוע אצר זעם וכעס כלפי הרשויות והמתלונן בראשם, אותו ראה כמי שמבקש להרוס את חייו ובלשונו: "אתם רוצים להרוג אותי ולקחת לי את הבית ולמכור אותו, בית שעבדתי עליו כל החיים" (ת/6 שו' 62-63).

התנהלותו באולם ושפת גופו היו רצופים אותות כעס ברור ומפורש על המתלונן, ואין ספק בליבי כי במועד נשוא כתב האישום, נוכח הכעס שגאה בו והפחד לאבד את דירת מגוריו, איים על המתלונן כמתואר.

הנאשם, כאמור, הכחיש כי איים על המתלונן, וטען בעדותו בבית המשפט כי סה"כ ביקש מהמתלונן לקיים פגישה במשרדו בניסיון ליישב את ההדורים. אלא שהודייתו בכך כי העמיד את דירתו למכירה חרף העובדה כי תלוי והיה עומד בגינה צו כינוס שידע על קיומו, העובדה כי חרף שידע על צו הכינוס כחודשיים שלושה טרם האירוע, לא עשה דבר ולא פעל מול הגורמים הרלוונטיים (העירייה/הכונסות/בית המשפט), כמו גם העובדה כי דקות ספורות לאחר השיחה עם המתווך התקשר כועס וזועם למתלונן, עומדים בעוכריו.

התנהלותו זו של הנאשם מלמדת כי משעה שהבין כי אכן יכול ויש ממש באותו צו ובעטיו יכול ותהיה פגיעה של ממש בנכסיו, נתקף חמת זעם, ובהחלט היה מסוגל תוך איבוד עשתונות, לנהוג באלימות של ממש בדמות השמעת איומים בוטים ומוחשיים.

גרסת הנאשם בבית המשפט, בדבר תוכן השיחה בינו לבין המתלונן היתה גרסה מרוככת וממזערת.

בחקירתו הראשית טען כי כל שאמר למתלונן הוא כי יש לו ייפוי כח והערת אזהרה על הדירה, והוא רוצה להגיע למשרדו להסדיר את חובו לעיריה. המתלונן סירב והוא בתגובה אמר לו: "אתה רוצה להרוג אותי, הבית שעבדתי כל החיים אתה רוצה לקחת אותו" ושוב המתלונן סירב ואמר לו: "אין לך מה להגיע".

רק לכשעומת, בחקירתו הנגדית, עם אמרתו במשטרה, במסגרתה הודה כי בין היתר קילל את המתלונן ואמר לו: **"תלך קיבינימט, אתם מוצצי דם, וכל מיני קללות"** (ת/6 שו' 14) השיב: **"יכול להיות, אני לא זוכר"** (פרוטו' עמ' 19 שו' 19).

ב"כ המאשימה הוסיף והקשה עת שאל מפורשות: **"קללות אבל היו?"** והנאשם השיב: **"לא יודע בדיוק"**.

ובהמשך: **"אם אמרת את זה במשטרה שהיו קללות, אז היו?"** ותשובת הנאשם: **"כן. אבל לא אימים. איפה יש לי אקדח? מאיפה הוא מעלה את זה בכלל"** (פרוטו' עמ' 19 שו' 21-25).

הנה כי כן, הנאשם הציג בבית המשפט גרסה שאינה עקבית, ושניכר בבירור כי היא מבקשת למעט את חלקו באירועים. כמו כן, הנאשם ניסה להתלות בעובדה כי אינו מחזיק באקדח, ככזו המלמדת על כי לא השמיע כל איום הכרוך בשימוש באקדח.

אלא שלא מכך יושע הנאשם. שהרי אין כל קשר בין השאלה אם לנאשם הייתה גישה כלשהי לאקדח אם לאו לבין השאלה אם איים איום שעניינו עשיית שימוש באקדח.

דומה כי הטיב להשיב על כך המתלונן, עת נשאל בחקירתו הנגדית: **"למה שיאיים עליך עם אקדח כשאתה לא אקדח"** והשיב: **"איים, רצה להרתיע אותי"** (פרוטו' עמ' 12 שו' 8-9).

כאמור, גרסתו של הנאשם, בדבר המניע שעמד בבסיס התלונה שהוגשה כנגדו, היא מופרכת על פניה. מדובר בטענה בעלמא, השערה גרידא, שלא בוססה, לא הוכחה ולא הובאה לה שמץ ראיה.

זאת ועוד, מדובר בגרסה בלתי סבירה בעליל, שהרי אין חולק שבין הנאשם למתלונן לא היתה כל הכרות מוקדמת, כך שהמתלונן לא יכל לצפות כי הנאשם יערים קשיים בלתי סבירים וכאלה שלא ניתן יהיה להתמודד עימם במכירת הנכס אלא בדרך הקיצונית של הגשת תלונה במשטרה.

בנוסף הגשת תלונה במשטרה אין בה בשום פנים ואופן את הכוח הנדרש למנוע מהנאשם לפעול על פי חוק ולהתגונן כנגד צו הכינוס וצו הפינוי שהוצאו כנגדו. לכל היותר יכולה התלונה לגרום לכך כי הנאשם לא יצור קשר ישיר עם עוה"ד. אך אין בה את הכוח הנדרש למנוע מהנאשם למצות כל זכויותיו המשפטיות ולקבל את יומו בבית המשפט.

הגשת תלונה לא תסלול את הדרך למכירת הדירה, כגרסת הנאשם. אך ורק הליך משפטי בפקוח בית המשפט, הוא

שיכול להביא לכך, ומי יודע זאת טוב מהמתלונן עצמו, העוסק בתחום שנים רבות.

סוף דבר מדובר בטענה שלצד העובדה שלא הוכחה הינה גם טענה מופרכת, נעדרת אחיזה במציאות ובלתי מתקבלת על הדעת.

מכל האמור, כאשר מציבה אני את עדותו המהימנה והחד-משמעית של המתלונן אל מול עדות הנאשם - הטומנת בחובה גרסה מופרכת, שאינה סדורה ואינה חד-משמעית, עדותו של המתלונן היא שיוצרת, לטעמי, תמונה ברורה של התרחשות האירועים נשוא כתב האישום.

בסייפת הכרעת הדין אדון בקצרה בטענת ההגנה בדבר המחדלים שנגלו בחקירת המשטרה בתיק זה.

ב"כ הנאשם טענה בסיכומיה כי בחקירת המשטרה נפלו מחדלים רבים, וכי המשטרה לא עשתה פעולות חקירה מסוימות, המתחייבות נוכח נסיבותיו של תיק זה, בשל העובדה כי המתלונן הינו עורך דין, וגרסתו התקבלה כ"כזה ראה וקדש".

כך נטען כי -

1. לא הוצא פלט תקשורת המלמד על קיומה של השיחה הנטענת.
2. לא הועמקה החקירה על מנת לוודא כי אכן הנאשם הוא ששוחח מעברו השני של הקו.
3. לא נחקרו כונסות הנכסים, עימם שוחח המתלונן מיד לאחר שיחת הטלפון.
4. לא נבדקו טענות הנאשם בדבר זכויותיו בנכס.
5. לא בוצע עימות.

ב"כ הנאשם סבורה כי בנסיבות הללו נגרם לנאשם נזק ראייתי, בכך שלא נפרסה בפני בית המשפט התמונה המלאה ואבדו ראיות בעלות פוטנציאל מזכה וזאת עקב רשלנות שלא לומר מגמתיות רשויות החקירה.

נאמר לא אחת כי בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת והחובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה. חובת הרשויות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, בהיותו אמצעי לחשיפת האמת. ברוח זו פסק בית המשפט: "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 721/80 **תורג'מן נ' מד"י**).

במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 173/88 **מרדכי אסרף נ' מד"י**; ע"פ 5781/01 **טארק אעמר נ' מד"י**; ע"פ 5152/04

שוריק אגרונוב נ' מד"י). על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 **נאיל חטיב נ' מד"י**).

נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל ענין וענין: "אכן, יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או רישום הודעה על ידי המשטרה, באובדן ראיה חשובה, ולעיתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה. כאשר "חסרה" ראיה כאמור לתביעה - נזקף ה"מחדל החקירתי" לחובתה. שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדתה של הראיה "חסרה" להגנה, תוכל זו להצביע על "המחדל" כשיקול בדבר קיומה של "האפשרות" הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות המיוחדות של הענין הנדון" (ע"פ 4384/93 **מליקר נ' מד"י**).

מהאמור עולה כי על מחדלי החקירה להמדד בד"כ במישור הראייתי.

עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את "הראיה המקסימלית" אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה בראיה מספקת, ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג ראיה טובה ממנה" (ענין **מליקר**).

וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר.

וכך סיכם את הסוגיה בית המשפט בענין מליקר:

"כשלוננו של הגורם החוקר באיסוף ראיות - ואפילו נעשה הדבר במודע, אינו בא במקומה של הראיה שאפשר והיית מושגת; וכוחו מצומצם בהקשר זה, להעדרה של ראיה תומכת או סותרת ראיה אחרת, שבעל דין סומך עליה את טענותיו".

אשר לנסיבות המקרה דידן, אינני רואה כיצד שקלול המחדלים הנטענים יכול היה לסייע לנאשם. נוכח האמון המלא והמוחלט שנתתי בגרסת המתלונן, אין בכוחם של המחדלים שהועלו, ככל שאכן מדובר במחדלים, כדי לעורר ספק באשמת הנאשם.

זאת ועוד, לא פורט ע"י ההגנה בסיכומיה מדוע סבורה היא כי מחדלי החקירה הזיקו לנאשם ובאיזה אופן, למעט אמירה כללית כי הגנת הנאשם קופחה.

אשר לעובדה כי לא בוצע מחקר תקשורת ולא נבדקה זהות הדוברים בשיחה - סבורני כי מדובר בפעולות חקירה חסרות משמעות של ממש בנסיבות. שכן לגרסת הנאשם עצמו, הוא היה זה שטילפן למתלונן ושוחח עימו במועד הנטען בכתב האישים.

הנאשם מודה בקיומה של השיחה, מודה כי הוא ששוחח ומאשר את תוכן השיחה ככזה שנסוב על מכירת הדירה. הנאשם מעולם לא כפר בקיומה של השיחה ובהיותו צד לה ולכל היותר כפר בנוסח הדברים שהשמיע.

אשר לטענה כי לא נבדקו טענות הנאשם בנוגע למצבה הקנייני של הדירה ולזכויותיו בה. בענין זה השיב עד התביעה 3 רס"ר רצבי, שגבה את אמרת הנאשם, כי הנאשם נחקר בגין האיומים שנטען כי השמיע, וכי לא נוהלה חקירה בנושא זכויותיו בדירה.

העד הסביר כי ככל שקיים ויכוח משפטי אזרחי לגבי רכוש בשאלת הזכויות בו ולמי הוא שייך, אין זה מעניינה של המשטרה להעמיק חקר בענין זה. אם, לעומת זאת, במהלך הוויכוח נטען כי הושמעו איומים, זה עניינה של המשטרה אשר תבצע חקירה בנושא האיומים.

כשלעצמי סבורני כי תשובת החוקר בענין זה הגיונית ומניחה את הדעת. המשטרה, מתוקף הגדרת תפקידה וסמכויותיה, אמונה על חקירת עבירות פליליות, ואל לה להתערב ולהרחיב יריעת החקירה גם בנוגע לסכסוך האזרחי העומד בבסיס האירוע הפלילי, ככל שאירע כזה.

אשר לטענה כי לא נערך עימות, סבורני כי אין לייחס לכך משקל מכריע זאת בשים לב לגרסאות המעורבים בענין זה שהינן קוטביות.

אשר לטענה כי לא נגבו עדויות מכוונות הנכסים - משעה שכונסות הנכסים לא היו עדות ראיה או שמיעה לאיומים שהושמעו, הרי שעדותן בענין זה, בכל מקרה, היתה באה בגדר עדות שמיעה לדברים ששמעו מפי המתלונן. בנסיבות הללו אין מדובר בראיות בעלות משקל רב. יכול ואכן אין די בעובדה כי הנ"ל אישרו בפני החוקר כי המתלונן התקשר אליהן וסיפר להן כי איומים, וראוי היה לגבות עדותן.

יחד עם זאת ובשים לב לעובדה כי ממילא לא יכלה עדותן בענין תוכן האיומים להוות ראיה לאמיתות תוכנה, אין מדובר בראיות בעלות משקל רב.

זאת ועוד, מדובר בעדות שאין כל קושי לאתרן ובנסיבות הללו ולו סבר הנאשם כי בעדותן יש כדי לסייע להגנתו, יכל לזמן כעדות הגנה מטעמו, אך בחר שלא לעשות כן.

מכל האמור, בנסיבות המקרה שבפניי הגעתי למסקנה, שאין בקיומם של המחדלים עליהם הצביעה ההגנה כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

סוף הדבר

מכל האמור הנני קובעת כי התביעה הוכיחה את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, ולפיכך הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו - איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב תשע"ד, 30/03/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 13

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם שבפניי הורשע לאחר שמיעת ראיות, בהכרעת דין מנומקת בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

כעולה מעובדות כתב האישום וממצאי הכרעת הדין בעניינו של הנאשם, עוה"ד אילן שפירא (להלן: "המתלונן") עסק במועד הרלוונטי לכתב האישום בטיפול משפטי נלווה לצו כינוס נכסים שהוצא מטעם בית-המשפט, בעטיה של תביעה שהוגשה מטעם עיריית ראשון-לציון בגין חוב ארנונה כנגד הגב' דליה בן שושן (להלן: "דליה") אשר הייתה הבעלים הרשום של דירה ברחוב האם 9 בעיר ראשון-לציון (להלן: "הדירה").

הנאשם היה המחזיק בפועל בדירה.

בתאריך 25/3/2012 בסמוך לשעה 15:00, התקשר הנאשם למתלונן, זאת לאחר שהוברר לנאשם כי המתלונן פנה למתווך שפרסם את הדירה והודיע לו כי לא יוכל למכור את הדירה מאחר והדירה נמצאת בהליך של כינוס נכסים.

בשיחת הטלפון ביניהם איים הנאשם על המתלונן באומרו לו כי אף אחד לא ימכור את הדירה וכי מחר יגיע למשרדו עם אקדח ויסיים את חייו. עוד אמר הנאשם למתלונן: "אני אסיים לך את החיים וגם לשתי כונסות הנכסים ולדליה בן שושן".

טיעוני הצדדים בתמצית

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את חומרת מעשיו של הנאשם ואת תחושת הפחד שהם זרעו במתלונן. טען כי מדובר באיומים בוטים ברף חומרה עליון אשר השמיע הנאשם כלפי מי שמעמדו נחזה כדומה למעמדו של עובד ציבור שכן היה שלוחה של כונסת הנכסים.

ב"כ המאשימה הדגיש את נסיבות ביצוע העבירה המלמדות לטעמו חומרה יתרה. עוד הדגיש את השלכות המעשה על המתלונן אשר עוד באותו היום סגר את משרדו, הורה לפקידתו לצאת מהעבודה באופן מיידי ולא לשוב למקום גם למחרת, יצר קשר טלפוני עם כונסות הנכסים והזהירן, וניגש לתחנת המשטרה להתלונן כנגד הנאשם.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי מדובר בנאשם שעברו הפלילי מלמד כי בחר בדרך האלימות כשגרת חיים וכדרך לפתרון

כסוכים. בעניין זה הפנה לעובדה כי לחובת הנאשם שבע הרשעות קודמות, ארבע מביניהן בעבירות אלימות ושתיים מביניהן נוגעות לעבירות תכנון ובנייה, לרבות אי קיום צו בית-משפט. לשיטתו של התובע, עברו הפלילי של הנאשם מצביע כי מדובר במי שמורא החוק אינו שרוי עליו.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם בכל הנוגע לעבירת האיומים בה הורשע הנאשם בנסיבותיה, נע בין תקופת מאסר קצרה לבין עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים.

בנסיבות המקרה שבפנינו נוכח טיבם של האיומים, מעמדו של המתלונן, ועברו הפלילי של הנאשם, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח באמצעותו של המתחם לערך, לצידו ענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי וכן קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ המאשימה צירף פסיקה התומכת, לשיטתו, בעתירתו.

ב"כ הנאשם, מנגד, ביקשה שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק בעניינו בענישה מתונה באופן יחסי בדמות מאסר על תנאי ולצדה, במידת הצורך, ענישה מוחשית מתונה ומינימאלית, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולמצבו הכלכלי הדוחק.

ב"כ הנאשם הדגישה כי מדובר באיומים שהושמעו דרך מכשיר הטלפון באופן אימפולסיבי וספונטאני, על רקע סערת רגשות שפקדה את הנאשם, משהסתבר לו כי יכול ומפעל חייו ירד לטימיון ויאבד את ביתו שהינו כל רכשו. בהקשר זה הדגישה כי האיום היה חד פעמי, רגעי ובלתי מתוכנן וכי לא היה לאירוע הבודד והיחיד הזה כל המשך.

אשר לעברו הפלילי של הנאשם טענה כי מבלי להקל ראש בהרשעותיו הקודמות של הנאשם, הרי שעברו, ככל שהוא נוגע לעבירות אלימות, הינו רחוק וישן. העבירה האחרונה הינה משנת 2001 בגינה נדון בשנת 2002 ובכל מקרה מדובר בעבירות שבוצעו על רקע מערכת יחסים זוגית. הרשעותיו האחרונות של הנאשם מן השנים 2011 ו-2008 אינן ממין העניין כלל ועיקר והן נוגעות לעבירות על חוק התכנון והבניה.

ב"כ הנאשם ביקשה לקחת בחשבון בגזירת הדין את נסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר בעת הזו עושה ככל יכולתו על מנת לתפקד באורח נורמטיבי במישורי חייו השונים. מסרה כי הנאשם חי עם בת זוגו ולבני הזוג תינוקת משותפת בת שנה וחצי. מעבר לכך הנאשם הינו אב לילד מנישואים קודמים שפרנסתו עליו. עוד טענה כי מצבו הכלכלי של הנאשם קשה ביותר וחובותיו בהוצאה לפועל מסתכמים בסכום של מעל 300,000 ₪. בנסיבות הללו עונש של מאסר בפועל, כעתירת התביעה, ולו בדרך של עבודות שירות, יפגע באורח אנוש בנאשם ובמשפחתו.

ב"כ הנאשם סבורה כי בכל הנוגע לעבירת האיומים בה הורשע הנאשם, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין תקופת מאסר קצרה בת חודשים ספורים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בכל הנוגע לנאשם שבפנינו סבורה הסנגורית שאין למקמו ברף הגבוה של המתחם זאת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבותיו האישיות של הנאשם.

משכך, עתרה לגזור על הנאשם עונש צופה פני עתיד בעיקרו.

ב"כ הנאשם אבחנה את הפסיקה שהגיש ב"כ המאשימה בתמיכה לעתירתו, והגישה פסיקה מטעמה התומכת, לשיטתה, בעתירתה היא.

דין והכרעה

בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע בעקבות מעשי הנאשם הינו הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 בעניין **ליכטמן נ' מדינת ישראל**:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן, היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר אינטרס החברה להגן על שלווות נפשו של הפרט מפני מעשה הפחדה והקנטה שלא כדין".

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן הייתה משמעותית אף כי לא ברף הגבוה האפשרי הקיים. זאת בשים לב מחד לעובדה כי האיומים הושמעו באופן חד פעמי בשיחת טלפון, ומאידך בשים לב למלל שהשמיע הנאשם העולה כדי רף חומרה עליון בייחוד בהקשר בו הושמע.

אין ולא יכול להיות חולק כי בשים לב למלל שהושמע, נטע הנאשם חשש ממשי וכבד בלבו של המתלונן. מעדותו של המתלונן, כפי שהושמעה בפניו ולא נסתרה, עולה כי המתלונן חש פחד ומורא מפני הנאשם. מיד לאחר אותה שיחה סגר את משרדו והשבית את עבודתו, הודיע לכל הנוגעים בדבר אודות האיומים שהושמעו, ובהמשך, במשך תקופה לא מבוטלת דאג ללוות את ילדיו למוסדות החינוך מחמת הפחד שניטע בו.

יחד עם זאת, בהקשר זה יש לערוך הבחנה בין האיום לפגוע במתלונן עצמו אשר נכלל באמירות שהשמיע הנאשם לבין האיום לפגוע באחרים אשר חומרתו פחותה.

הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות אין בהן ולא ראשיתו של הצדק לנהוג באופן בו נהג הנאשם. יחד עם זאת, יש לקחת בחשבון כי מדובר באמירות שהושמעו באופן אימפולסיבי וספונטאני ומבלי שקדם להן תכנון מוקדם או היכרות מוקדמת עם המתלונן.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר בפועל לתקופה ממשית.

בע"פ 5801/12 **אשורוב נ' מדינת ישראל** נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בבית-המשפט המחוזי על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של כליאת שווא ואיומים, ועונשו של 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות נותר על כנו.

בת"פ (ב"ש) 27575-04-11 **מדינת ישראל נ' שמשון** הורשע נאשם על יסוד הודאתו בשתי עבירות של איומים ובעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי כך שסך הכל נדון הנאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (כפ"ס) 40183-01-10 **מדינת ישראל נ' ביטון**, הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של איומים והחזקת סם לצריכה עצמית ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (ב"ש) 10/09 **מדינת ישראל נ' רוזין**, הורשע נאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות איומים ונגזרו עליו 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בת"פ (ת"א) 13333/08 **מדינת ישראל נ' קדוש**, הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בעבירה של איומים ונגזרו עליו 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בת"פ (רמלה) 2246/08 **מדינת ישראל נ' יאן** הורשע נאשם לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר על תנאי.

בת"פ (ת"א) 7109/08 **מדינת ישראל נ' ארזון** הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירה של איומים ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר על תנאי.

בת"פ (ראשל"צ) 32528-01-10 **מדינת ישראל נ' אברהם** הורשע נאשם בעבירה של איומים כלפי בת זוגו ונגזרו עליו 5 חודשי מאסר על תנאי.

בת"פ (ת"א) 2177/09 **מדינת ישראל נ' וקילה** הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירת איומים, ונגזר עליו מאסר על תנאי למשך 3 חודשים.

בת"פ (ת"א) 1918/09 **מדינת ישראל נ' שאולי** הורשע נאשם בעבירת איומים ונגזרו עליו חודשיים מאסר על

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם לעבירת האיזמים בנסיבות ביצועה על ידי הנאשם הינו החל מעונש מאסר על תנאי ועד עונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות או לריצוי מאחורי סורג ובריח (ראה והשווה גם ת"פ (רמלה) 3809-06-09 **מדינת ישראל נ' בדראן**).

במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם לחומרא או לקולא. בענישה שתוטל שלא תחרוג ממתחם העונש ההולם יש להתחשב בצורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת זאת לאור חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, והנזק שנגרם בעטייה. כן יש להתחשב בענישה, בצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מסוג העבירה שביצע הנאשם.

בגזירת העונש המתאים לנאשם שלפניי וכמצוות המחוקק בסעיף 40 יא' לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירה.

במסגרת זו, מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

- א. הפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל גילו ומצבו המשפחתי. מובן הדבר כי עונש מאסר בפועל יפגע בנאשם. הגם כי ריצוי מאסר בפועל אינו זר לנאשם, לא ניתן להתעלם מן העובדה כי מזה למעלה מ-13 שנים לא הסתבך הנאשם בביצוע עבירות פליליות, למעט בכל הנוגע לעבירות על חוק התכנון והבניה, והוא עושה מאמצים על מנת להתנהל באופן נורמטיבי במישורי החייו השונים.
- ב. מובן הדבר שכפירה באשמה וניהול המשפט על-ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו, כפי שמורה אותנו המחוקק.
- ג. עברו הפלילי של הנאשם- כאמור לחובתו של הנאשם עבר פלילי, יחד זאת אינני סבורה כי ניתן לכנות את עברו הפלילי של הנאשם "עבר מכביד". זאת ועוד, כמפורט לעיל, מדובר בעבר שבחלקו הרלוונטי הינו ישן מאוד, כשהרקע לביצוע העבירות בעבר היה שונה בתכלית.

אשר לנסיבותיו האישיות המשפחתיות והכלכליות של הנאשם, כפי שעולה מטיעוני ההגנה הנאשם מקיים מערכת זוגית ארוכת שנים עם בת זוגו ולשניים תינוקת משותפת בת שנה וחצי. כמו כן לנאשם ילד מנישואים קודמים שהוא נושא בנטל פרנסתו. הנאשם עובד בעבודת כפיים קשה ומפרנס את משפחתו ולטענתו מצבו הכלכלי קשה עד מאוד באופן שחובותיו במסגרת ההוצאה לפועל מסתכמים בסכום של מאות אלפי שקלים.

במכלול הנסיבות הללו, סברתי כי אין מקום למצות את הדין עם הנאשם, ותוך בחירה במידת החסד והרחמים יש מקום להסתפק בעניינו של הנאשם בענישה צופה פני עתיד בעיקרה, אשר תתנוסס כחרב מעל ראשו של הנאשם ותרתיע אותו מלשוב ולהתנהל בדרך בה בחר להתנהל.

נסיבותיו האישיות של הנאשם, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, והעובדה שבכל אותה תקופה לא חזר הנאשם על מעשים מעין אלה, המאמצים שהוא עורך על מנת להתנהל באופן נורמטיבי וריחוק עברו הפלילי, כל אלה הביאוני לכלל מסקנה כי יש מקום לגזור את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם.

יחד עם זאת, סברתי כי יש מקום בענייננו גם לענישה מוחשית וממשית אשר תחדד אצל הנאשם את חומרת מעשיו ויהיה בה כדי ליתן מענה גם בהיבטים של גמול והרתעה.

לפיכך, ולאחר ששקלתי את כל הצריך לעניין, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. שישה חודשי מאסר על תנאי, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות כלשהי לרבות איומים.

2. קנס כספי בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשני תשלומים שווים ורצופים, הראשון מביניהם עד לא יאוחר מיום 1/5/2014 והשני מביניהם ב-1 לחודש שאחריו.

3. פיצוי כספי למתלונן בסך 1,000 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1/5/2014 ויועבר למתלונן על פי פרטים שתמסור המאשימה.

זכות ערעור לבית- המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב תשע"ד, 30/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הבקשה נדחית. כל חלקי גזר הדין בעינם.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב תשע"ד, 30/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ככל שאכן קיימת הפקדה בתיק המ"י הקשור לתיק זה, יזקף סכום ההפקדה ויקוזז מתוך הפיצוי למתלונן, וככל שתיוותר יתרה, תקוזז ותיזקף לזכות הקנס.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב תשע"ד, 30/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

הוקלד על ידי איילין אלון